

Alkuvuosi

Hentaelmia.

Alkusananen.

Tämä "Kertoelmia" niminen kokoelma pieniä kertomuksia ja satuja ei suinkaan ole mikään itsenäinen, alkuperäinen teos. Tarkoitin sillä, että ne kertomukset, jotka siinä löytyvät, eivät ole lähteneet omasta päästäni, eivät ole minun luomiani. Päinvastoin ovat ne jo ennen olleet olemassa, niitä on kerrottu ja niitä on luettu. Mutta jotakin on niissä kuitenkin uutta: niiden nykyinen muoto. Totta kyllä että toiset kertomukset ovat suoranaisia käännöksiä muusta kielestä, mutta eihän käännös koskaan ole sama kuin alkuteos, se eroaa siitä juuri ulkoaisen asunsa s. o. muotonsa puolesta. — Vielä enemmän eroavat alkuperäisistä muodosta, jopa sisällyksestäkin, ne kertomukset, jotka ovat ainoastaan muhkelmia. Niissä tuo alkuperäinen sisältö jo on muuttunut hämäräksi, etäiseksi taustaksi; se mikä on lähellä, mikä antaa värikyksen, leimansa kaikille, se niissä on uutta, itsenäistä.

Sisällys:

Sivu:

I

II

III

Ahti.

Novelli Satu maailmasta.
Suomennos.

"^{hän}Älä ^{hän}väry kau~~van~~, Aino", ^{puhui}~~sanoi~~ vanha rouva, silittäessään hyväillen nuorimman tyttärensä kultaisia kiharoita, "metsässä on kosteata, ~~ja sinä~~ ^{siellä} voit ^{helposti} vilustua."

"En, äiti, tulen kyllä pian takaisin", vastasi tyttö, "vaan etpäs tiedä, ^{kuijanka}~~monten~~ ihana on yksin istua metsässä vilpoisena kesä-yönä ja kuunnella satakielen laulua. ^{None}~~Laskeudu~~ vain ^{levollisena} ^{nukkumaan} ~~happamasti~~ ~~lounalle~~ ja käske sisartenikin tehdä samoin. Hyvää yötä!"

Nuori tyttö kulki ^{riipein} ~~nopeasti~~ askelin ~~puut-~~ ^{alas} puutarhan hiekkakäytäviä, ~~avasi~~ ^{avasi sen} jienelle veräjälle, joka vei ulos nütylle, ja kuruhti tummaa metsän ^a~~raja~~ ^{tullut} ~~säpö~~ kohti. Yö oli jo ~~säpö~~, mutta tietä valaisi vielä se vieno auringon heijastus, joka keski-yöinkin

sään lepäsi koko veden pinta peilikirk-
kaana, ja tummien metsäkasvareiden kum-
pujen ^{saartamana} ~~ympäryksessä~~. Täällä saattoi hän
istua ~~sin~~ ^{mass} uneksi, eikä ^{hän} (mikaan ~~hän~~ häi-
rinnyt, ei mikään ~~hän~~ muistuttanut
ympäristöä ~~olevasta~~ ^{roii} maailmasta. Hän painoi
poskensa pehmeälle sammalelle ja nautti
kesä-yön kauneudesta.

Kaikki oli niin hiljaista. ^{Sinoastaan} ~~Metsästä vain~~
~~kuului~~ ^{kuului} vieno suhina, ja toisella puolen lam-
pea viritti satakieli sointuisat sävelensä.
Hänen edessään ^{rimoien} ~~kuvasi~~ veden pintaan
~~götänsäällä~~ ^{kuvasi} ~~oleva~~ rusko hohteinen ~~götänsä~~.
~~götänsä~~ ^{götänsä} tuntui hänestä, kuin olisi
~~laine~~ ^{laine} loiskinnut rantaa vasten, ja veden-
pinnalla ^{ilmeantui} ~~näkyi~~ ^{aivan kuin olisi sähepi} ~~götänsä~~ ^{götänsä}
silmänsä sinne päin, mistä ^{viskattu} ~~pyörteet~~ tu-
livat, ja ^{tuossa} ~~siinä~~ ^{kirkkaimmista valaistuksesta} ~~siinä~~ veden pintaa
~~siinä~~ ^{näkyi} ~~siinä~~ ^{hän} ~~götänsä~~. Oliko se
hänen mielikuvituksensa luomaa vai oliko se
todellista? Hän näki nuorukaisen, ~~joka~~ ^{joka} ju-
ettuna pitkään, valkoiseen vaippaan, lepää

tuo surullinen nuorukainen pyytänyt ^{juuri} hänen
rakkauttaan, eikä hän ^{loputta} ~~voimut~~ ^{nyykytystä} ~~hyyne-~~
~~hiltään~~ hillita. Silloin vaikeni laulu, ja nu-
rukainen kiinnitti katseensa häneen. "Ken
~~sina~~ olet, ^{sina} kaunis neito?" kysyi hän.

Aino koetti tukahuttaa itkunsa ja vastasi
^{vielä} värahtavalla äänellä, että hänen isänsä oli
talonomistaja ja ~~että hän~~ asui lähellä järveä.

"Etka minua pelkää, kuten kaikki muut
ihmiset," sanoi nuorukainen surullisesti hy-
myillen. "Sinä näyt tuntevan sääliä minua
kohtaan, sillä miksiä muuten itkisit?"

"En teenkin," vastasi nuori tyttö. "Minun ^{apua} ~~minun~~
^{korin} ~~korin~~ ^{uudesta} ~~surettua~~ ^{surettua}, sillä ~~mama~~ ^{mama} käsitan, että sinä olet
lailla aivan yksin etka koskaan saa nähdä Ju-
malan ihanaa luontoa."

"Nün," sanoi nuorukainen, ja hänen äänensä
vavahi kaihosta, "yksin minä olen eikä koskaan
saa ^{tätä järveä} ~~tätä järveä~~ jättää, jonka pohjalla asun.
En koskaan saa nähdä aurinkoa, muutoin, kuin
tuolta alhaalta, mustan veden himmentämä-
nä. Mutta jos ^{omanani} ~~minun~~ olisi joku, jota voisin

välistä, ja hänen sisarensa tulivat tuon
tuostakin pyytämään häntä ottamaan osaan
johonkin leikkiin. Mutta hän kieltäytyi, ilmoit-
taen olevansa väsynyt, ja jäi istumaan home-
roonsa.

Kun aurinko laski juiden latvojen taakse,
~~tunsi~~^{vaeltaja} hän vastustamaton halua kiihittää
pois metsälamme^{lle}. Hän tosin ~~hagatti~~ tie-
si, ettei ~~hän~~ kalpea nuorukainen vielä voin-
nut vedonpinnalle ~~nousta~~^{kohota}, mutta hän tunsi,
että nuorukainen häntä ikävoitsi ja vain
odotteli sitä hetkeä, jolloin ~~hän~~ saisi jättää
rankilansa. Kuten edellisellä iltana ^{hän} sanoi
~~hän~~ äidilleen ja sisarilleen, etteivät ~~he~~ odot-
taisi häntä, ja lähti sitten sydän levotto-
masti sykkien astelemaan ja tuttua polkua
lammen rannalle pehmeälle lepopaikalleen.
Kaikki oli yhtä hiljaista ja rauhallista kuin
edelliselläkin iltana. Hän kiinnitti katseen
siihen ~~paikkaan~~ kohtaan vedenpintaa, jos-
sa ~~hän~~ ensin oli huomannut nuorukaisen,
ja odotti.

lehdosta, että hänen oli vaikea mennä ^{sinne} ~~sinne~~
temppeliin. Juuri kun hän oli astumaisillaan
sisään, tuli tytoista kaunein hänen luokseen,
^{pari} ~~pari~~ hänen päähänsä kukkaiseppelien ja
pyysi häntä tulemaan lausua. Silloin ei hän
enää voinut vastustaa, vaan juoksi ^{tyttö} ~~hän~~
kanssaan lehtoon. Mutta keskellä lausua,
tuli lentäen Zeuksen kotka, sieppasi hänet
kynsinsä ja vei ~~hän~~ kautta ilmojen, kunnes
juddotti alas tähän järveen. Täällä ^{voi} ~~saattoi~~
hän ainoastaan kesäöinä ^{kohota} ~~noista~~ jinnalle,
mutta kun auringo teki nousuaan, ~~seisäsi~~
hän jälleen ^{vaipui} ~~alas~~. Välistä tahtoi hän ~~astua~~
rannalle ja paeta, mutta silloin olivat hä-
nen jäsenensä kuin hermostut, niin ettei hän
voinut liikahda paikaltaan. — Taas väike-
ni laula, ja nuorukainen tuli nyt aivan
lähelle, niin että lepäsi Aionon jalkojen juu-
ressa. Hän kiinnitti tummat silmänsä häneen
ja lausui: "Nyt olet kuullut historiani. Eikö
huvittaisi sinua nähdä sitä asuntoa, jossa
olen asunut enemmän kuin kaksituhatta
vuotta, ja olen asuva aina maailman loppuun asti."
^{jossa}

Kuin ka,
 "Kätes (voin minä tulla tuonne alas?" kysyi nuori
 tyttö peloissaan.

"Kaksi kertaa ^{voin} ~~saattaa~~ ihminen luonani käydä, mut-
 ta jos hän sen kolmannen kerran tekee, jää hän,
 kuten minäkin, vangiksi tänne Ojenna minulle
 kätesi, niin vien sinut alas, ^{aivan kastumattasi,} ~~lunastan~~ ^{ella yhteen kastut.}"

Niin ei voinut vastustaa nuorukaisen rukoi-
 levaa katsetta, vaan nousi ~~yhtä~~ ja ojensi hänelle
 kätensä. Piten ~~otti~~ ^{lyyinki,} ~~hän~~ askelleen eteenpäin ja tun-
 si nyt, ~~mutta~~ ^{hän} verkalleen vaipui alas vilpoiseen
 veteen. Mutta nuorukainen piti hänen hättään o-
 maan ^{ssaa} ~~hätään~~ ^{lyydessään} ~~hätään~~ ^{sinoste} ~~hätään~~ ^{oli} ~~hätään~~ ^{sta}
 vaipua näin alaspäin, ~~ihankaan~~ ^{ei jänkuin} ~~hän~~ ^{oli} avaruu-
 dessa leijailut. Hän hengitti yhtä helposti kuin
~~tuolla~~ ^{siellä} ylhäällä, ja kun vesi hänen päänsä pääl-
 la jälleen oli tasoittunut, saattoi ^{hän} ~~nähdä~~ ^{oppineen} ~~spasta~~
 Tämä koki hänen sivullaan ~~xxx~~ julkassa, valhoisessa
 vaipassa ~~xxx~~, jota vyötäröiden ympärillä hoosapiti
 sininen, kultasolkinen vyö.

Kuin ka ^{aino} ~~hän~~ ^{hän} tällä tavoin yhä vaipui
 alaspäin, ei ~~hän~~ ^{hän} ~~liennyt~~; mutta lopulta hän tun-
 si, että he koskettivat pohjaa. Täällä alhaalla
 vallitsi ~~hän~~ ^{sakea} ~~hämärä~~, joka kuitenkin salli hä-

nen eroittaa lähimmät esineet. Hän silmäili ympärilleen ja huomasi seisoransa leveällä hiekkakäytävällä, jonka molemmilla vierteillä kasvoi korallipuuta. Useat näistä puista kantoivat suuria, monenvärisiä kukkia, mutta kun Aino ihastuksestaan huudattaen tahtoi poimia niistä yhden, vetäytyi se sisään juunoksaan, jättäen jälle vain muutamia pieniä reikiä.

Hänen seuralaisensa hymyili ja sanoi: "nämä kauniot kukat ovat korallieläimiä" ja vetäytyvät paikalla sisään, kun niihin koskee. Ankarat gumalat antoivat minulle lohdutukseksi kaikki nämä eläimet Välimeren pohjalta. Katso, tässä paljo muitakin.

Kun Aino tarkasteli lammenpohjaa, näki hän kaikkialla ^{isoja} ~~suuria~~ kaunioita näki kenkiä ja, myöskin perusioita ja muita kummallisia eläimiä.

Nyt kätivät he steenpäin juthin hiekkakäytävää ja saapuivat pian kivipöytäiden luo, joiden kummallakin puolella oli leveä kivipenger. Näillä penkereillä

~~huone~~ makasi suuria muste kaloja, jotka uhaten ojensivat käärmemäiset häsivartensa nuorta tyttöä kohli, mutta nuorukainen huusi niille muutamia sanoja, ^{joihin} ~~joihin~~ ~~joihin~~ ne heti vetäytyivät syjiin.

"Pelästyitkö?" kysyi hän.

"En, en pelkää mitään, kun sinä minua viet", vastasi Aino.

Nuorukaisen silmät säkenöivät ilmydestä, ja nyt saattoi hänessä jälleen tuntea entisen kreikkalaisen.

"Tässä on kotini", sanoi hän ja vei Ainoon portaita ylös kallionseinaan hakatulle ovelle. Yläpuolella tätä ovea riip-pui kirkkaasti ^{palava} ~~valkoinen~~ lamppu, josta virtaili se valo, joka valaisi lammen pohjaa. Kuljettuaan läpi oven tulivat he avaraan huoneeseen. Aino tunsi heti, että he ^{nyt} ~~gättivät~~ ~~gättivät~~ veden taakseen ja tulivat tavalliseen ilmaan.

Huoneen kattoa kaunistivat kauniut, runsaasti ^{hirsseillä} ~~korustetut~~ marmorifiguurit, ja kaikkialla seinämien syvennyksissä

ja komeroissa seiso ihania marmorisia
kuvapatsaita. Siellä täällä näkyi pieniä
kivisiä pöytiä, tällaista kauniita
näkinkeitin ja korauksia, mutta paitsi
muutamia leposohvia, ei nähynyt yh-
tään huonekaluja. Seinät, katto ja lattia
olivat punertavaa, hienosti kulloitet-
tuksi kivilajia, ja katosta riippui
lamppu, joka valaisi kaikki hempeällä
ruusun värillä kohteella.

Aino ei voinut jidättyä ihailen ja
kummastelemaan kysymästä: "Kuinka ovat
julmistuneet jumalat ^{suoneet} antaneet sulle näin
ihanan aseunon?"

"Niin, ^{näyttös} ~~katos~~," vastasi morokainen, "kan-
neuden jumalatar, Afrodite, sääli minua
ja sai aikaan, että asuntoani tällä tavalla
kaunistettiin. ~~Ja~~ Kuinka ^{minä} olisinkaan muu-
ten voinut tulla ~~tälle~~ ^{tälle} toimeen tällä?"

"Mutta," keskeytti hän itseään ähisti,
"nyt näkyy jo ikkunoista aamun sarastus.
Nyt täytyy sinun poistua".

Luvussa ikkunoissa näkyi lodeleahin

kultainen kimmellys. He kuruhtivat taas ulos veteen ja kohoutuivat leijailleen pinnalle, josta nuorukainen auttoi Ainoa nousemaan ylös rannalle; sit-
ten ^{hän} tarttui ~~hän~~ hänen kätteen, painoi siihen suudelman ja katosi.

Aino seiso ~~myös~~ taas sammaleisella vuorella. Ei vesipisartakaan näkynyt hänen vaatteissaan, ja hänen keuhonsa taksutti kuter ennemmin pinessä povitas-
kussa.

Kuinka ihmeellistä ~~olikaan~~ kaikki tämä ^{olikin!} Kuinka kaunis ~~olikaan~~ ^{olihan} nuorukainen ollut ja kuinka yllpeästi ~~olivat~~ ^{olivat} hänen silmänsä ^{olivat} säheröineet, kun ~~hän~~ ^{hän} osotti luottavansa häneen. Mutta olihan tuo sama nuorukainen kadotettu, olikai sittenkin väärin tuntee myötätuntoisuutta häntä kohtaan. Parasta taitaisi olla, jos ~~hän~~ ^{hän} ~~ettei~~ enää yön aikana menisi lamalle, ~~ettei~~ ^{ettei} nuorukainen ollutkaan häntä pyytännyt tulemaan, ~~olivat~~ ^{olivat} vain ~~ainaan~~ hänen kätään suudelt.

Ainon ajatukset kulkivat tällä kiertokulkua koko ~~hän~~ kolina ~~astuttain~~^m ja jalsivat aina nuorukaisen nörään suute-
loon. Lopuksi hän ei enää jaksanut ajatella, hän tarvitsi vain lepoa, lepoa....

Kun Aino seuraavana aamuna astui ruokasaliin, oli hän niin kalpea ja härsivän näköinen, että äiti levottomana kysyi, oliko hän kipeä?

"En ole nukkunut hyvin yöllä", vastasi nuori tyttö.

"Varmaankaan ei ole terveellistä sinulle istua ulkona niin myöhään illalla", sanoi äiti. "Älä saata minulle sitä surua, että tulisit kipeäksi, ole ~~erittäin~~ varovainen ^{sempi}, minä jyydyn sinua."

"Niin, ~~saattaa olla~~ ^{hertien} ~~että olisi~~ ⁰³ parasta minulle, etten enää menisi melsään illaksi", vastasi Aino surullisesti, "vaan ~~äiti~~ ole levoton äiti, en minä ole kipeä."

Hän meni taas pois ja istuutui jineen siveenilehtoon, nojautui ^{Tui} ~~siis~~ mukavaan

gruutarhatuoli selkään vasten ja loi silmäl-
 katseensa kohti sinertävää kesätaivasta.
 Aurinkon säteet ~~leikkivät~~ ^{heijastuivat} ~~heijastuivat~~ ^{heijastuivat}
 värähtelevillä lehdistä ja väkevä kuk-
 katuoksu, joka nousi gruutarhasta,
 läytti ilman.

Mitä mahtaisi tuntua, ajatteli hän,
 jos si koskaan enää saisi nähdä kaikkea
 tätä luonnonkauneutta. Jos päivät ^{päivät} ~~päivät~~
^{täytyisi} ~~jäljellä~~ istua tuolla ahaalla yksinään,
 ja vain öisin saisi katsella sinutaivoa, jui-
 si ^{sen verran} ~~niin paljon~~, että kaiken ^{sitten} ~~sen~~ kautta ^{hävini} ~~stuli~~
 yhä voimakkaammaksi. Ja koko tuo juttu
 talvi, kun kaikki oli pimeätä; kun aino-
^{vain} ~~astan~~ ^{valaisena} heikosti loistava lamppu heitti
 ruusun väristä ^{hoidettua} ~~valoaan~~ ylästi samojen esi-
 neiden ^{ihin} ~~ihin~~!

^{vaeluvien} ^{ajatukset}
 Mutta sitten ^{hukkui} ~~hukkui~~ ^{mielensä} toista suun-
 taan. Hän koetti kuvitella, mimmoinen
 olisi ^{elää siellä} ~~elää siellä~~ kahden rakastavaisen ~~elä~~ ^{siellä}
 raukassa maailman häiritsevästä levot-
 tomuudesta. Käyskennellä käsi kädessä

korallipuuden suojassa, ^{missä} ~~jossa~~ kalat hil-
peästi karkelivat ja ~~jossa~~ näki kengät
himattelivat kaikkissa sadelaaren värissä
Ja sitten vienoina kesäöinä ^{kahden kesken} ~~vistua yhdessä~~
lammen tyyneellä junnalla ja ^{lemmelmän} ~~laules-~~
kella. ~~rakkauttaaan.~~

Vaan kukaapa tyttö tahtoisi hyppä-
vanhempansa, sisaruksensa, ystävänsä
ja kaikki mikä elämällä oli kauniste ja hy-
vää, ainoastaan suloistuttakseen kadote-
tur ihmisen elämän? Ei, hän ei ^{enää} tahtonut
^{muorikaista} ~~hanta~~ muistella. Hän ^{halusi} ~~tahtoi saada~~ ilmaa
ja auringon paistetta, hänen täytyi elää,
elää.

Hän hypähti ylös, kiirohti pois pihamaal-
le, jossa ~~hän~~ ^{olivat pelloilla} sisarensa heittivät palloa, ja
^{ruhtia} ~~atko~~, posket ^{leikkien} ~~heikkuen~~ innosta, ^{leikkimään} ~~olla~~ ^{ilveitä} ~~maa~~ hei-
dän leikkunsa. Hän nauroi ja ~~laski~~ leikkii
enemmän kuin muut. mutta äkkis kyy-
nele~~et~~ taas ^{pusertuivat} ~~lunkautuivat~~ ^{hänele} ~~hän~~ ^{silmiinsä}.
Hän viskasi pallon pois ja juoksi alas puu-

laahaan, josta ^{nne} ~~jos~~ heittäytyi ruohonurmelle pit-
kähseen ja itki.

Koko päivä kului tällä tavalla. ^{Valin} ~~Valasta~~
Lins ~~tti~~ ^{tsi} iloinen ja telmijä, ^{välillä} ~~valasti~~ ^{katon} ~~taas~~
~~ni~~ ^{aikaa} ~~juhlakäpälä~~ kadoksissa. ^{jälkeen} ~~En~~ ^{oli} ~~mallisen~~ ^{si}
syöty, ^{meni} ~~hän~~ ^{pistetty} ~~uulos~~ ^{uulos} ~~juuntarhaan~~ ja is-
kuntui penkille. Auringko laskee lastenemis-
taan, jäs ~~oti~~ ^{oli} ~~se~~ ^{ai} ~~var~~ katoava ja silloin...
^{Vaan} ~~Mutta~~ ^{ei} ~~hän~~ ^{enää} ~~pitänytkään~~ ^{siinä} ~~mennä~~.
~~sinne~~ ^{Ei} ~~hän~~ ^{kuitenkaan} ollut luvannut olla
sinne menemättä, ja mitäpä vaaraa hänen
sillä, ^{jos menisikin} ~~olisi~~? Nyt väkhyivät enää viimeiset
säteet ^{jo} ~~kuiden~~ välissä, hänen täytyi vielä
kerran ^{(hän} ~~hän~~ ^{nähti)}. Mutta äiti...

Mitä enemmän ^{kuin} ~~juimeni~~, sitä väkivä-
mäksi ^{tuli} ~~hän~~ ^{halun}. Ajatteleppas, jos
nyt tulisivat ja ^{hiskivät} ~~pyytäisivät~~ ~~hän~~ ^{ruk-}
^{makuulla} ~~kummaant~~. Hän ^{herkui} ^{pyytävään} ~~rousi~~ ^{pois} ~~ulos~~ ja juoksi, juoksi
voimiensa takaa ^{pois} ~~metsä~~ ^{lam} ~~lammelle~~, kuin oli-
si joku ~~hän~~ ^{apain} ~~takanansa~~ tullut ^{sitten} ~~hän~~ ^{estä-}
~~mään~~. ~~Sitten~~ Vasta rannalle hän jysähtyi.

Kaikki oli hiljaista... ei pienintäkään vä-
rettä nähtynyt ^{laskentui} jimmassa, ja hän ^{keittällytti} keittällytti
uupuneena ~~alla~~ sammalelle ja sulki sil-
mänsä. Ahkii hän säpsähti, hän tunsi taas, ku-
ten edellisenäkin iltana, että nuorukainen
lähenei, ja hän avasi silmänsä. Silloin koh-
tasi hänen katsettansa taas nuorukaisen
katse, mutta nyt ei tämä enää ollut surulli-
nen, vaan siinä näkyi ^{tuu} sama ^{imex} ylpeys, jonka
hän jo ennen olissina, ja se ilmaisi samalle
niin äärentonta rakkautta, että hänen sydä-
mensä miltei ^{herpen} ~~lakkasi~~ tykyllyttämästä.

"Tahdotko jättää ^{tuu} luonani käydä?" ^{nuorukai} ~~kyysi~~ ^{nen}

"Tahdon", ^{huiskasi} ~~vastasi~~ ^{huiskasi} ~~hän~~ ^{hän} kiljasi, nousi ylös ja
ojensi hänelle kätensä. Taasen kiittivät he ~~alo~~
~~escheuteuivat~~ ^{alveleen} ~~ja~~ ^{tuoli pöytä} ~~lafi~~ ^{ta} ~~veden~~ ^{asuiivat} ja seisoivat ~~juuri~~ ^{juuri} ~~atkaalla~~ ^{laseilla}
hiekkahäylävällä elävien puitten ympäröi-
minä. He ~~laskivat~~ ^{asuiivat} portaita ylös, ^{jossa} ~~joissa~~ ^{missä} ~~mus-~~
tekalat vain unisoivat ^{inax} ~~katsoivat~~ ^{lujottivat} heidän ^{hän} ~~jäykil-~~
lä, harmaan sinisillä silmillään, ja ~~talivat~~
^{astuivat} ~~huoneeseen~~, jossa kaikki oli entisen näköinen.

Nuorukainen vei Ainoon erään leposohvan luo,
ja he istuutuivat siihen vierekkäin. Pitten hän
oli ~~istunut~~^{kitaransa} ja alkoi laulaa. Hän lauloi taas
tulisesta rakkaudesta Ainoon, ja tämä kuun-
teli; silmät juoleksi ummossa.

Kuinka suloista oli istua näin, mutta eikö
se samalla ollut väärin? Eihän hän kuitenkaan
voinut tulla hänen omakseen. Hän katsoi hän-
tä kun hän ^{tupasse} lauloi. Se ei enää ollut tuo surul-
linen nuorukainen, se oli entinen kreikkalainen,
täynnä elämää ja intoa.

Laulu vaikeni. Nuorukainen lasi ^{kitaran} ~~soittimen~~
polvilleen ja kysyi matalalla äänellä: "luu-
letko että maan päällä löyty^{isi} nainen, joka
olisi valmis rakastettunsa tähden alistumaan
sellaiseen kohtalon alle, kuin minun?"

"Kenties", vastasi Aino hiljaa ja uupyen.

Nuorukainen tarttui hänen kätensä ja lau-
sui rukoilevalla äänellä: "jos se, joka on niin
kaunis, niin hyvä, tahtoisu luokseni jäädä,
ehk' en silloin enää kaipaisikaan vapauttani."

"Mutta äitini, sisareni", kuis kasi Nino tuskin kuuluvasti. Ja samalla hän muisti päivällä tehdyn päätöksensä, muisti, kuinka rhana elämä oli tuolla ylhäällä; ja hän hypähti ylös ja huudahti: "ai, vie minut pois täältä, täällä on niin pimeää. Oi, enemmän ilmaa, enemmän ilmaa!"

Silloin nuorukainen otti hänet käsivarsuinsa, painoi intohimoisen suudelman hänen huulilleen ja kertoi hänet ulos. Hän huomasi pian seisovansa yksin rannalla ja hän juoksi sieltä pois, minkuin oli juossut viikkejä illalla. Nuorukaisen suudelma potti vielä hänen huulilleen, ja ^{hän oli huulevinaan} ~~horrissaan~~ hänen laulunsa säveleitä.

Kun hän tuli kotiin, laskeutui hän täysin puettuihin vuoteelleen ja itki; ~~mutta~~ ^{itki} kuin olisi heittänyt pois elämänsä korkeimman onnen. Itku helpotti sydäntä, mutta sittenkään hän ei koko yönä ^{saanut} ~~voimaa~~ ^{unta} nauttua.

Kun Nino seuraavana aamuna näyttäytytti, oli hän kalpea, mutta levollinen, miltei iloinen. Mutta kun muut sisaret menivät leikkeihinsä, lähti hän pois metsää kohti. Aurinko paistoi ja leivät riemuittivat korkealla hänen päänsä päällä; mutta mitä hän silloin välitti, kun hän ei siitä voinut nauttia! ja mitä mer-

kitsikään vapaus! Eikö ollut ~~se~~ vapautta jättäytyä
vapaatahtoisesti ~~rakentamaan~~ ^{sen} omaksi, jota rakasti?

Nyt välkkyi lampi jälleen puider välistä, ja hän me-
ni rannalle. Auringon säteet kisailivat veden pinnalla
ja sinertäviä suden korentoja lenteli sunisten pilttien,
tumman vihreiden kaislojen välissä. Hän kumartui alas.
Nun, tuolla alhaalla seiso ^{hän mielestään}i muorukainen; ~~hän näki~~
~~hän näki~~ ^{näki hänen tummat} silmänsä, iläviöiden kiinnitettyinä hänen

"Tulen, tulon," kuiskasi hän. Hiljainen loiske
kuului, ja tiirkkaalla veden pinnalla kulki pyör-
teitä, jotka kimmaltelivat päivän valossa, levenivät
^{levenemistään} ~~yhä enemmän ja enemmän~~ ja vihdoin lasoitluivat.

*

*

Kansa, joka asuu ^{toisinaan} pienessä metsä lampen ympär-
~~illä olevassa~~ seudussa, kertoo, että kauneina kesäinä
voi kuulla ahdun soittavan ja laulavan sen pinnalla.
Hän lausaa vionoja lemmon lauluja, ja ^{toisinaan} ~~välillä~~ yhtyy
hänen ääneensä myös heleen naisen ääni. ^{Vaan} ~~mutta~~ kuukaan
ei ~~de~~ ^{joka} häntä nähnyt, sillä kaikki ^{ovat mieltyneitä} ~~muuttaneet~~ siihen aikaan
lähestymättä ~~lampen~~ lampen.

Luuranko.

Seuraava kertomus on suomennettu kuuluisan englantilaisen kirjailijan Jerome K. Jerome'n teoksesta „Forstudier till en roman.” ~~Jonkunlaisena johdatukseksi kirjailija kertoo~~ ^{Tekijä} ~~sen kirjailija~~ ^{Siihen aluksi kirjailija} ~~hertoo kirjailija~~ ^{kerrotaan} päättäneensä yhdessä kolmen toverin kanssa kirjoittaa romaanin. Jotta teoksesta tulisi niin arvokas kuin suinkin, ~~suostuivat~~ ^{suostuivat} sen neljä tekijää pitämään yhteisiä keskustelukokouksia, käsitelläkseen niissä niitä mahdollisia seikkoja, jotka teoksessa sattuisivat esiintymään. Eräässä tällaisessa kokouksessa syntyi puhe spiritisismistä, jonka johdosta muudan kokouksen jäsenistä — kirjailija on antanut hänelle nimen Jephson — lausui, kääntyen toisten puoleen:

— Ajatelkaapa, että joku ihminen kuss-
lee, saamatta sydämensä hartainta halua
täytetyksi. Uskotteko tämän ihmisen hen-
gen voivan palata takaisin maan päälle
lopettamaan kesken jääneen tehtävänsä?

Kun toiset eivät kyenneet antamaan
varmaa vastausta, vaan halusivat kuulla
jotakin esimerkkiä, ~~joka asiaa sel~~^{viitteesi}~~littasi~~, al-
koi mr Jephson:

— Muudan vanha ranskalainen lää-
käri kertoi minulle eräänä päivänä seu-
raavan jutun. Tehoasiat ovat siinä mitä
tavallisimmat, kaikki mikä niistä tiedetään
on luettavissa pariisilaisen poliisitoimiston
pöytäkirjoissa 62 vuotta sitten.

Kertomuksen alkuna on konnamainen
teko, jolla eräs mies solvasi toista. Mikä
tämä teko oli, sitä en tiedä, mutta luulen
voivani otaksua, että se oli yhteydessä nai-
sen kanssa. Tämän otaksun siitä syystä, että
loukkauksen kärsinyt mies tunsi pahante-
kijää kohtaan niin tulista vihaa, että sel-

lainen harvoin ihmisjärjessä hehkuu, ellei naisen henkäys ole sytyttänyt sitä palamaan.

Mutta tämä on kaikissa tapauksissa vain otaksuminen, eikä se kiertomuksen kohta olekkaan tärkeä. Se mies, joka konnantyön oli tehnyt, pakeni, ja toinen ajoi häntä takaa. Se oli kiihkeä kilpa-ajo, sillä edellisellä oli kokonaisen päivän ennätys. Kilparatana oli koko maailma ja palkintona edellisen miehen henki.

Matkustajia oli siihen aikaan vain siellä täällä, asia, joka teki helpoksi jälkeä seurata. Edellinen, joka ei koskaan tiettänyt, kuinka lähellä tai kuinka kaukana toinen hänestä oli, ja aina toivoi vieneensä hänet harhaan, soi itselleen paikatellen lepoo. Toinen, joka aina tarkalleen tiesi, kuinka pitkän matkan päässä edellinen hänen edellään oli, ei koskaan levähtänyt. Ja niin tuli se mies, jota kannusti viha, yhä lähemmäksi sitä miestä, jota kannusti pelko.

Eräissä kaupungissa kuului vastaus tuohon yhäti samaan kysymykseen: „Eilen illalla, kello seitsemän, herra!”

„Seitsemän — ah; kahdeksantoista tuntia. Antakaa minulle nopeasti jolakin syötävää, sillä aikaa kuin hevosia muutetaan!”

Seuraavana iltana oli eläisyys muuttanut laskun mukaan kahdeksitoista tunniksi.

Yksinäisen ravintolan luona pisti herra päänsä vaunujen ikkunasta ulos: „Pitkähkö aika on siitä, kun tästä ajoivat ohitse eräät vaunut, joissa istui kookas vaaleaverinen mies?”

„Sellaiset menivät tästä ohi aamulla aikaisin, herra!”

„Küitos! Kiiruhtakaa eteenpäin; sata francia, jos ennen päivän valkenemista olette päässeet solan läpi!”

„Ja paljonko hevosista, jos ne kaatuvat tielle, herra?”

„Hintansa kahsin herroin!”

Eräänä päivänä näki jätin kannustama mies edessään avonaisen oven, joka vei kirkkoon.

hän astui sisään, polvistui ja rukoi. Hän rukoi kauvan ja hartaasti, sillä kun ihminen tuntee olevansa äärimmilleen saatetta, tarttuu hän kiinni oljenkin korteen. Hän rukoi, että hänen syntinsä annettaisiin hänelle anteeksi, ja ennen kaikkea, että hän pääsisi syntinsä seurauksista ja vapautuisi vihollisestaan; ja muutamia tuolia kauvempaan hänen takanaan oli hänen vihomiehensä polvillaan, tuijotti häneen ja rukoi myös.

Mutta koska jälkimmäisen miehen rukous oli ainastaan kiitoksen ilmaus, oli se lyhyt, niin että edellinen, nostaessaan silmänsä, näki vihomiehensä ilkkuvasti hymyillen tuijottavan häneen tuolin selkien yli.

Hän ei tehnyt yritystäkään noustakseen, vaan jäi polvilleen ikäänkuin siihen paikkaan noidittuna siitä pirullista iloa ilmaisevasta katseesta, joka loisti toisen miehen silmistä. Ja tämä tempasi tuolin toisensa perästä pois ja tuli vitkalleen hänen kimppuunsa.

Silloinpa, sinä silmänräpäyksenä, kun

mies, ~~joka haaveili eläntyä~~ joka solvauksen oli kärsinyt, täynnänsä iloa siitä, että vuoro kerrankin oli tullut hänelle, seiso sen miehen vieressä, joka oli häntä solvannut, silloin tunki äkkä kirkon tornista kellonääniä alas, ja vuorostaan eloitsevan miehen sydän lakkasi lyömästä; hän kaatui kuollessaan maahan, suu vielä väännettyinä ilkkuvaan hymyyn.

Kuin makasi hän siinä.

Silloin se mies, joka konnaustyön oli tehnyt, nousi ylös ja kiitti jumalaa.

Miten toisen miehen ruumiin kävi, sitä ei ole kuultu. Se oli ruumis muukalaisen, joka äkkä oli kuollut kirkossa. Ei kukaan sitä tuntenut, ei kukaan sitä omakseen pyytänyt.

Vuosia vanha, ja murhenäytelmästä cloon jääneestä tuli kyvykäs ja arvoisa kansalainen ja etevä tiedemies.

Hänen laboratorionsa seiso paljon esineitä, joita hän tarvitsi tutkimuksensa. Ennen muita siellä seiso yhdessä nurkassa ih-

misen luuranko. Se oli hyvin vanha ja usein korjattu luuranko, ja eräänä päivänä se sai kovan odotetun loppunsa ja hajosi säleiksi.

Oli siis välttämätöntä ostaa uusi.

Tiedemies meni erään kauppaan, jonka hän hyvin tunsi — vanha pikkunen mies, jonka kasvoja peitti pergamentin karvainen iho ja jolla oli likainen puoli lähellä Notre-Dame'a, josta ei vielä mitään ollut kaupaksi mennyt.

Suolla pienellä pergamentin värisellä miehellä oli juuri se, minkä herra tarvitsi — ihmeellisen kaunis ja siromuotoinen luuranko. Se oli vielä samana iltapäivänä lähetettävä hänen luokseen ja asetettava monsieur'in laboratorioon.

Kauppias piteli sanansa. Kun monsieur illalla tuli laboratorioonsa, seisi luuranko paikallaan.

Monsieur istahti korkeaselkaiseen kirjoitustuoliinsa ja koetti koota ajatuksensa. Mutta

monsieur'in ajatukset olivat levottomat ja lahttoivat niin mielellään kulkea, kulkea yhäli samaan suuntaan.

Monsieur avasi paksun kirjannidoksen ja alkoi lukea. Hän luki miehestä, joka oli loukannut toista ja pakeni hänen edeltään, tämän ajaessa häntä takaa. Kun hän huomasi, mitä hän luki, paiskasi hän närkästyneenä kirjan kiinni, nousi ylös, asettui ikkunan viereen ja katsahti ulos. Hän näki avaran kirkon sisustan edessään ja auringon säteiden leikkuvan siihen sisään, ja kivilattialla makasi kuollut mies, huulilla ilkeä hymy.

Hän kutsui itseään narriksi ja kääntyi naurahtaen ympäri. Mutta tuo nauru oli lyhyt, sillä hänestä tuntui, kuin olisi hänen huoneessaan joku toinenkin nauranut. Äkköä jarrumattomien lumottuna, kuin olisivat jalkansa olleet naulettu lattiaan kiinni, hän seisoisi siinä ja kuulosti hetken. Pitten hän silmillään etsi sitä nurkkaa, josta nauru oli tuntunut tulevan. Mutta se valkoinen esine, joka siellä